N°. 74. **A°. 1843.**

VRIJDAG, den 15den SEPTEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 12 *September 1843.*

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal van den 11den dezer, No. 1125, is het Lid van den Kolonialen Raad G. L. RöPERHOFF in deszelfs functien geschorst, en bij resolutie van heden, No. 1129, het Heemraadschap der divisie *beneden Commewijne* provisioneel opgedragen geworden aan het Lid van den Kolonialen Raad J. ZAAL.

Voorts is bij resolutie van den 11den dezer, No. 1126, ten gevolge der terugkomst in de Kolonie van den Heer J. DE JAGER Ez., deze in deszelfs functien van Lid van den Kolonialen Raad hersteld en benoemd geworden tot Heemraad der divisie *boven Suriname* en *Thorarica* en zulks in plaats van den Heer J. C. DE CORDUA FREUDENBERG, wiens tijdelijke functien van Lid van den Kolonialen Raad en van Heemraad hebben opgehouden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 11 *September 1843.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. ISAAC DEL PRADO, als Straatvoogd over en voor de Slavin *Jabellie;* afkomstig van den Boedel van wijlen S. van HEIJSVLIET.
2. L. D. J VAN BOMMEL nom. uxoris, voor de Slavin *Maria* en haren Zoon *Louis.*
3. J. J. BECK, voor de Slavin *Truitje* en hare Kinderen *Johanna* en *Koosje;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 14 *September 1843.*

(24764) WILHELM CHRISTIAAN MORITZ OSTERBIND heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen Vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 19 Julij.

Men zegt, dat de heer Guizot sedert eenige maanden ongeloofelijke pogingen heeft aangewend, om het hof te overreden, het ontwerp eener echtverbintenis tusschen den hertog d'Aumale en Isabelle II van Spanje, te laten varen. De heer Guizot, zegt men, ziet daarin kiemen tot eenen oorlog tusschen Frankrijk en Engeland. Men voegt er echter bij, dat dit een onderwerp is, waarover men bij geene mogelijkheid zich met Lodewijk Filips kan verstaan die aan de volvoering van dit plan het grootst gewigt hecht.

— Het *Journal des Débats* deelt de volgende bijzonderheden mede, betreffende de militaire bewegingen, waarvan tegenwoordig Spanje de schouwplaats is.

Madrid, door het ministerie Mendizabal in staat van beleg gesteld, bevindt zich thans door de insurrectie-armeo belegerd. De generaal Aspiroz, na zonder moeite de Guadarrama te zijn overgetrokken, is den 11den aan het Pardo aangekomen, dat is op twee mijlen afstands van Madrid. Hij is van die stad niet anders meer gescheiden, dan door de kleine rivier Manzanares, die gedurende negen maanden in het jaar schier geheel droog is, en als geen hinderpaal kan beschouwd worden. Madrid is niet versterkt, en heeft slechts eene ommuring voor het stedelijk octrooi. Het garnizoen der hoofdstad bestaat uit twee of drie kompagnien sappeurs, de depôts der met den regent uitgetrokken regementen en een honderdtal bereden manschappen van het regement van Lustania. Dit garnisoen heeft reeds eene defectie ondergaan. Ettelijke detachementen hebben zich tot het leger van Aspiroz vervoegd, reeds toen nog deze zich generzijds van de Guadarrama bevond. De voorname wapenmagt berust in de stedelijke militie, die uit acht bataljons en 2 escadrons bestaat. Twee bataljons hebben voortdurend zich ijverend en trouw jegens den regent betoond; maar in de overige bataljons zijn de gemoederen steeds verdeeld geweest.

Particuliere brieven melden, dat de 9den toen nog Aspiros bezig was zijne troepen over den Guadarrama te brengen. te Madrid de moedeloosheid zeer groot was, en dat, ofschoon het niet tot bedenkelijke beroerten is gekomen, aldaar echter eene algemeene verwarring heerschte.

Er zoude eene bijeenkomst plaats hebben bij den heer Cortina, oud-president der Cortes, ten einde de middelen te beramen om de zaken tot eene vreedzame beslissing te leiden. Men zeide zelfs dat Mendizabal er zich vervoegen zoude, om met de heeren Lopez, Caballero, Ayllon en Frias en eene menigte andere parlementaire en politieke notabiliteiten te confereren, ten einde de ontwikkeling van den burgerkrijg te beletten.

Zoo men weet is Madrid in eene uiterst onvruchtbare landstreek gelegen, derwijze dat men verpligt is, er, van op zeer verren afstand, allerlei leeftogt aan te voeren. Ook heeft nog voor de aankomst van Aspiroz voor de poorten van Madrid, er zich eene buitengewone duurte der levensmiddelen doen gevoelen.

Men verwachtte geene botsing tusschen de troepen van Aspiroz en de nationale garde. Naar alle waarschijnlijkheid is die generaal niet voornemens met kracht van wapenen in de hoofdstad binnen te rukken. Hij wenscht de bloedvergieting te vermijden, en indien niet het ministerie Mendizabal onmiddelijk kapituleerde, zoude hij de aankomst der overige geïnsurgeerde korpsen afwachten, om allen weêrstand onmogelijk te maken.

— De dagbladen hebben in den jongsten tijd veel gesproken van ijzeren huizen, en nog onlangs werd er gewag gemaakt van een ijzeren paleis, hetwelk zekere heer Layock voor Eyambo, eenen Afrikaanschen koning, bouwt. Deze bouw is volkomen gelukt en verscheidene met de Antillen bekende personen hebben het gebouw uit meer dan bloote nieuwsgierigheid bezocht. De vreesselijke vernieling der jongste aardbevingen, bepaaldelijk te Guadeloupe, hebben op de gedachten gebracht, of het niet mogelijk zou zijn Pointe à Pitre op eene wijs te herbouwen dat het de aardbevingen zou kunnen weêrstaan, waaraan men later mogt blootgesteld zijn. Men gelooft dat gebouwen, zoo als dat hetwelk naar Afrika bestemd is, de hevigste schokken kunnen wederstaan zonder ineen te storten, en dat zij zelfs staan zouden blijven al stortte ook een derde gedeelte van den grond in. De houten huizen zijn voor de Antillen ten eenen male ongeschikt, deels wegens het gevaar van brand, deels wegens het ongedierte. Men heeft dan voorgesteld Pointe à Pitre geheel uit ijzer te herbouwen, en de fransche regering heeft reeds een onderzoek laten doen, om in staat te zijn deswege een besluit te nemen.

— Heden morgen is hier een droevige tijding bekend geworden. Men sprak van een ongeluk, op de spoorweg van Orleans voorgevallen, waarbij een groot aantal personen zijn omgekomen. Oogenblikkelijk stroomde een vloed van nieuwsgierigen naar den Seine oever aan het stationsgebouw, vreezende eenen tegenhanger tot de ramp van den 8sten Mei, die aan den linker oever heeft plaats gehad. Wij hebben terstond ons beijverd om tot de bron dier noodlottige geruchten op te klimmen, en wij hebben ons kunnen verzekeren, dat zij zeer veel overdreven waren. De berigten, welke wij ons hebben kunnen verschaffen, komen hierop neder: de spoortrein, speciaal met de deligence dienst van Laffitte Gaillard correspondérende, gisteren avond ten 5 ure van Orleans vertrokken, was juist even voorbij Estampes, tot aan de bogt van Etrechy gekomen. Een letsel aan de locomotief ontstaan, noodzaakte den trein stil te houden. Er werd gesein'd om hulp in te roepen, en oogenblikkelijk ging eene locomotief van Estampes af, om den trein over te nemen: de tot hulp gezonden locomotief kon niet spoedig den trein in gezigt krijgen, en stiet met hare volle stoomkracht tegen denzelven aan. De schok was ontzettend.

Van verscheidene diligences der Laffite-Gaillard en Koninklijke administratien, die den trein uitmaakten, werden twee der eerstgemelde administratie geheel verbrijzeld en eenige anderen meer of minder ontredderd. De voertuigen der koninklijke administratie hebben geenerlei schade bekomen. Nagenoeg al de passagiers waren uit de wagens gestapt, en verbeidden ter zijde van den spoorweg de aankomst der noodlocomotief. Slechts 8 of 10 hunner, waren in de voertuigen blijven zitten. Deze laatstgemelden hebben door den schok letsel moeten bekomen. Allen zijn meer of minder zwaar gekwetst. Eenen invaliede is een

zijner beenen, gelukkig slechts het bouten, verbrijzeld, maar ook heeft hij kneuzingen aan het hoofd bekomen. Eene jonge schoone dame, in zwangeren staat, is jammerlijk in het aangezigt gekerfd en gescheurd. Zij hield een jong kind in hare armen, dit werd insgelijks gekwetst, en is, zegt men, heden morgen aan de gevolgen bezweken. Behalve deze drie slagtoffers, die te Etrechy zijn gebleven, hebben al de overige passagiers hunne reis kunnen vervolgen, en zijn te Parijs aangekomen.

Reeds ten 6 ure heden morgen hebben de raad van administratie der spoorwegmaatschappij, een derzelver ingenieurs, met den politie prefect zich naar de plaats van het ongeluk begeven. Zij hebben aldaar den regter van instructie en den procureur des konings van Estampes ontmoet. Er is oogenblikkelijk een geregtelijk onderzoek aangelegd over de oorzaken van dit ongeluk, hetwelk in de hoofdstad een' grooten schrik heeft te weeg gebragt.

— Sidi-Ben-Aissa, zoon van den voormaligen khalief van Sahel, die zijnen tot de galeistraf veroordeelden vader naar Frankrijk volgde en door onvermoeide pogingen eindelijk deszelfs bevrijding van die straf wist te verkrijgen, doet thans te Parijs in de gezellige kringen veel van zich spreken. Sedert een jaar aldaar woonachtig, spreekt hij het fransch met eene bewonderenswaardige vlugheid; hij heeft de arabische kleederdragt afgelegd en draagt verlakte laarzen en glacé handschoenen, een paletot en een kastoren hoed; hij legt zich met grooten ijver op de wiskunde, de geographie, de geschiedenis en landhuishoudkunde toe, enz. Op de Soirées omringt men hem als het wonder van den dag; vooral worden de dames niet moede hem vragen te doen, behagen scheppende in zijne gepaste of naïve antwoorden. Zoo vroeg hem onlangs de gravin Montalivet, wat hij van Frankrijk dacht? » De Muzelmannen," antwoordde hij terstond, » hebben een paradijs in den hemel, de Franschen hebben het reeds op aarde." Toen men hem vroeg wat hij meer beminde, Afrika of Parijs? was zijn glimlagchend antwoord: » Afrika is mijne moeder, Parijs mijne geliefde."

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 17 Julij.

De Russische vorst Peter Dolgorucki, omtrent wien in den laatsten tijd veel is gesproken, hield zich langen tijd in Parijs op. De Russische regering ziet het, echter, gelijk men weet, niet gaarne, dat hare onderdanen over de grenzen gaan, dewijl zij bevreesd is voor revolutionairen invloed op de gemoederen; daarom heeft zij ook het reizen in en alle aanraking met het overige Europa zoo moeijelijk mogelijk gemaakt. De reispas alleen kost reeds een klein vermogen, en ieder Rus, die niet over rijkdommen kan beschikken, is in het land gebannen. Intusschen is de behoefte om naar buitenlands te gaan nu eenmaal opgewekt, en eene hermetische afsluiting schijnt niet doenlijk. Peter Dolgorucki wilde insgelijks de wereld zien, en als een letterkundig, beschaafd man vrij leven. In Parijs schreef hij zijne: »*Aanmerkingen over de aanzienlijke familiën in Rusland*," welke vrij wat van de geschiedenis zijns lands behelzen, dat men niet in leerboeken vindt. Toen hij op de terugreis in Kroonstad aanlandde, werd hij door de politie opgewacht en gevangen gezet. De jongste tijdingen melden nu, dat hij, op zijne weigering om in keizerlijke dienst te treden, naar Wjarka in Oost-Rusland verbannen is. Daarheen werd ook in zijnen tijd de bekende Krukowieczki gezonden. In Rusland geldt slechts de wil des keizers, die aan geene voorschriften gebonden is. Hij verwijdert, zonder bedenking, al wat hem gevaarlijk schijnt; en gevaarlijk is ieder boek, van het standpunt der Russische heerschappij beschouwd. De czaar is thans absoluut alleenheerscher; maar hij was dit niet altijd. De revolutionaire Peter de I. vernietigde met geweld de oude landsregten: hij voerde willekeurige bepalingen omtrent de troonsopvolging in, en, terwijl hij zijnen Russen den baard afschoor, kende hij tevens zich zelven het regt toe, iedereen tot den troon te kunnen roepen, die hem welgevallig was, al ware hij zelfs geen Rus. Peter vestigde in Rusland de moderne absolute monarchie, zoo als dezelve toenmaals ook in het overige Europa bestond. Maar tot aan het jaar 1701 luidde het hoofd der ukazen: »De czaar heeft bevolen, en de Bojaren hebben bewilligd." Heden ten dage mag in geen boek in Rusland herinnerd worden, dat er ooit zulk een formulier bestaan heeft. Peter Dolgorucki waagde daarvan melding te maken, en dit is de grond zijner gevangeneming en verbanning. Men zou dwalen, wanneer men geloofde, dat de oude Bojaren familiën vergeten hadden, dat zij ook eens staatkundige regten bezaten, en meer waren dan sedert de invoering der alleenheerschappij des keizers. Zij hebben veeleer eenige malen pogingen gewaagd om hunne oude regten te heroveren, en aan keizerin Anna schreven zij, bij voorbeeld, in 1730 eene kapitulatie voor, welke bestemd scheen om Rusland in eene beperkte monarchie te herscheppen. Verscheidene dezer familiën beweren ook regt op den troon te hebben, die thans door eenen zijtak der Romanoffs bekleed wordt, welke slechts in vrouwelijke linie van het huis van Rurik afstamt, in wiens aderen bovendien niet-Russisch bloed vloeit. Het waren juist de Dolgorucki's, welke in 1729 naar den troon streefden. Zij en de Repnin stammen van den ouden Moskovitischen grootvorst af. Ook andere Bojaren familiën zijn van vorstelijke afkomst; de Galitzin en Karakin leiden hun geslacht van de oude beheerschers van Litthauen af. Tegen alle Bojaren, welke niet in St. Petersburg den glans van den keizerlijken hofstaat verhoogen en dienstnemen, maar in Moskou eene soort van zwijgende, oud Russische oppositie vormen, koestert men aan de Newa wantrouwen. De familie Dolgorucki betaalde hare aanspraken voor honderd jaren duur genoeg; bijna al de manlijke leden dier familie werden in 1730 vermoord. Zulke gebeurtenissen geraken niet ligt in vergetelheid, en trotsch was de Russische adel immer. Deszelfs misnoegen heeft hij nog in 1826 getoond. De Bestjuscheffs en andere toenmaals veroordeelden leven nu in Siberië, of vielen als gemeene soldaten in den Kaukasus door Tscherkessische kogels. Bij de familie Romanoff ging het overigens altijd bloedig toe, van de ter dood brenging van Alexei, in het jaar 1718, tot op de vermoording van Paul. Thans beginnen mildere zeden te heerschen; maar de geschiedenis laat zich niet vervalschen en is leerrijk genoeg. In Rusland bestaat nog veel verniste barbaarschheid.

MENGELWERK.

De verkleede Kaperbemanning.

Anton Moede, kapitein van een kaperschip, die zich in de jongste oorlog tusschen Engeland en Frankrijk in West Indie eenen beroemden naam verworven heeft, kommandeerde eens een klein vaartuig, dat met 100 kloeke mannen bemand was. Met dezen kleinen bodem doorkruiste hij, op buit belust, de schoone Antillenzee door. Na lang te vergeefs te hebben gehoopt, dreef de wind hem eindelijk een' rijk geladen engelsch koopvaardijschip te gemoet, hetwelk naar Jamaica bestemd was. Het vaartuig aantasten en veroveren was voor zulke rappe knapen het werk van een oogenblik. De bemanning werd benevens 18 mannelijke en 10 vrouwelijke passagiers aan boord van het kaperschip overgebragt, maar de prijs met 30 matrozen naar Guadeloupe gezonden. Den volgende dag bemerkte *Moede* bij het aanbreken van den dag een vijandelijke oorlogsbrik, die regtstreeks naar hem toestevende. *Moede* zich tegen de brik niet opgewassen gevoelende, beval zijnen manschappen oogenblikkelijk de kleederen der gevangene dames aan te trekken en tot dat einde hare koffers niet te ontzien. Men gehoorzaamde hem terstond, en weldra vertoonde zich op het dek ten minste een vijftigtal schoonen, hare zonneschermen, die de frischheid harer teint tegen de sterke zonnestralen beschermden, met zooveel bevalligheid en gratie houdende, als maar eenigzins mogelijk was aan mannen, gewoon aan de ruwheid en inspanningen van den oorlog en arbeid: men wilde namelijk, onder den schijn van eenvoudig kustvaartuig te zijn, hetwelk vreedzame passagiers van het eene eiland naar het andere overvoerde, de naderende brik van de gedachte eener gevreesde visitatie afbrengen, en op die wijs een strijd vermijden, die anders gewis zou volgen, en aangezien de overmagt van de brik tot verderf van den kaper zou uitvallen. Maar alle bevallige wendingen en behagelijke bewegingen der menigte dames op het dek waren te vergeefs. De Engelschman liet zich niet misleiden; hij scheen wel te weten welk stout en vermetel hart in het zacht bevallig uiterlijk stak. Naauwelijks was het vaartuig op kanonschots afstand genaderd, of hij begroette hetzelve met eene volle lading en al wie zich er op bevond. *Moede*, overtuigd van de vruchteloosheid eener poging om te ontvlugten, vroeg nu zijnen lieden, of zij met hem wagen wilden, de brik te enteren. Enteren, enteren! was de eenparige kreet uit aller mond, want slechts in het gevecht van man tegen man was redding mogelijk. *Moede* wendde nu zijn vaartuig en zette het regtstreeks op de vijandelijke brik aan, van wie hij bij het aanleggen nog eene tweede verdelgende lading ontving. Met een krachtigen vloek werpen thans de Amazonen zonneschermen en strooboeden van zich en springen met ontblooten dolk en geladen pistolen woedend aan boord der engelsche brik, vast besloten te overwinnen of te sterven: en stervend hun leven duur te verkoopen. Binnen een half uur was het dek met bloed en lijken bedekt. Een der kapers wierp zich op de vijandelijke vlag en veroverde die. De brik gaf zich over, en *Moede* zeilde nu met zijnen roemrijken buit naar Pointe à Pitre. De Amazonen kleeding van welke men zich voor het gevecht uit gebrek aan tijd niet had kunnen ontdoen, leide men thans van blijdschap niet af. Pointe à Pitre was niet weinig verbaasd over het zonderling kostuum der juichende bemanning van het kapervaartuig, maar stemde van ganscher harte met de juichtoonen in, toen de aanleiding vernomen werd.

ADVERTENTIËN.

Bij den ondergeteekende zijn wederom verkrijgbaar, extra ordinaire goede kwaliteit *HAVANAH SIGAREN*, *alom bekend.*

J. M. DE HART.

(24770)

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

In het Neder-District *Nickerie*.

Den 8sten Augustus, de Nd. Am. Brik Washington, Kapt. J. G. Mumford, naar New-Bern, lading: 143 vaten Malassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.